



Sygn. akt: WK 12/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Steckiewicz

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant : asystent SSN Anna Krawiec

w sprawie st. szer. P. M., prawomocnie skazanego za czyn określony w art. 357 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w dniu 6 sierpnia 2013 r., kasacji na korzyść, wniesionej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego, od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. z dnia 20 grudnia 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę
Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w L. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Garnizonowy w L. wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. uznał st. szer. P. M. za winnego tego, że:

„w dniu 25 sierpnia 2012 roku około godziny 11.45 na terenie F. w Islamskiej

Republice Afganistanu, będąc wyznaczonym Rozkazem Dziennym Dowódcy Zgrupowania Bojowego „B.” Nr [...] z dnia 23 sierpnia 2012 roku do pełnienia służby działonowego na doraźnym mobilnym posterunku [...] od godz. 18.00 dnia 25 sierpnia 2012 roku do godz. 6.00 dnia 26 sierpnia 2012 r., wprowadził się w stan nietrzeźwości (0,71 mg/dm³ i 0,75 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu).”

Wyrok zapadł po przeprowadzeniu przez sąd rozprawy, w toku której oskarżony złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 § 1 i 3 k.p.k., a sąd wniosek ten uwzględnił (k. 57) orzekając karę i środek karny, we wnioskowanym wymiarze.

Powyższy wyrok uprawomocnił się z dniem 30 stycznia 2013 roku.

Wyrok ten zaskarżył w drodze kasacji na korzyść skazanego Naczelny Prokurator Wojskowy, zarzucając:

„uchylenie w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej określone w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 671 § 2 k.p.k., polegające na rozpoznaniu przez sąd na rozprawie sprawy st. szer. P. M., oskarżonego o przestępstwo określone w części wojskowej Kodeksu Karnego popełnione w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych poza granicami państwa – w ramach Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Islamskiej Republice Afganistanu – bez udziału jego obrońcy, którego uczestnictwo w rozprawie głównej było obowiązkowe”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Z treści art. 671 § 2 k.p.k. jednoznacznie wynika, że udział obrońcy jest obligatoryjny przed wszystkimi sądami wojskowymi w sprawie przeciwko żołnierzowi oskarżonemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych poza granicami państwa.

Przedmiotową sprawę Wojskowy Sąd Garnizonowy niewątpliwie rozpoznawał na rozprawie w trybie art. 387 § 1 i 3 k.p.k., a st. szer. P. M. oskarżony był o popełnienie przestępstwa przeciwko zasadom pełnienia służby na terenie Islamskiej Republiki Afganistanu.

W tej sytuacji, bezsporne jest, że naruszone zostało prawo do obrony

obowiązkowej, gwarantowane oskarżonemu przez art. 671 § 2 k.p.k.

Z tego względu, stwierdzając naruszenie przez wojskowy sąd garnizonowy prawa do obrony oskarżonego, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.), Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.